

Intelligens enligt djuren

Vår inre bortglömda kunskap

AMI SUNDEMAN

Intelligens enligt djuren

Vår inre bortglömda kunskap

AMI SUNDEMAN

Förlagshuset Siljans Måsar, www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-89773-21-9

© Ami Sundeman, 2024

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Foton omslag, inlaga, för- och eftersättsblad: Louise Sixtensson, www.zenitart.se

Författarfoto: Helena Soluna Berggren

Grafisk form: Kathleen Graphic Design, www.kathleen.se

Tryck: Jelgavas Tipografija, 2024

”Djur förstår varandra utan att prata.
Människor pratar utan att förstå varandra.”

G Cepparulo

Innehåll

Bofinkens budskap	13
Om Ami och djurkommunikation	17
Inledande samtal med Kosmos	23
Samtal med hundarna Peggy och Leon	29
Peggy, tack för all visdom! ☼ Peggy uppmuntrar Leon att hålla i samtalet ☼ Leon presenterar sig och berättar om sitt liv som gatuhund ☼ Vi planerar allting i livet mellan livet ☼ Djuren uppfattar människans tankar som filmer ☼ Bebisars kommunikation är ren och oförvanskad ☼ Verbalt språk stänger av det större sammanhanget ☼ Leons syn på intelligens och hur sorg blockerar oss ☼ Djuren kan se energier ☼ Att skapa med våra sinnen ☼ Energin vill leka med formerna ☼ Vinden ger oss information ☼ Vårt kontrollbehov stoppar flödet ☼ Vi har all universell kunskap kvar inom oss ☼ Leon coachar matte att dela djurens existens ☼ Leon vill att vi gör om tankarna till bilder ☼ Universums intelligens finns överallt ☼ En väg till frihet	
Hunden Lova coachar	81

Samtal med katten Shila och hunden Alina..... 85

Shila presenterar sig ... ☉ ... och kommer in på själens betydelse ☉
Varje ord innehåller energi ☉ Varför blir man kränkt? ☉ Låt själen ta
plats och synas ☉ Man kan skapa med sitt energifält ☉ När djuren
lämnar sin kropp ☉ Bara människan värderar liv olika ☉ Djuren
värdesätter energispelet mellan allt och alla ☉ Att dela energi med andra
☉ Shila och Alina berättar mer om sig själva och gör ett bus ☉ Hur
Alina använder doftsinnet ☉ Att tro på något ger glädje ☉ Att skapa och
använda kraftfält ☉ Hur Shila hjälper människor ☉ Mat ger användbar
information ☉ Djuren saknar människorna ☉ Små glimtar ska till slut
bli ett stort ljus

Samtal med hästen Jonatan 137

Jonatan presenterar sig ☉ Djuren identifierar andra via energisignaturer
☉ Släpp kontrollen och var i flödet ☉ Kroppens celler bär på kunskap
och kommunicerar ☉ Alla finns i flera versioner ☉ Man kan leka med
formerna och uppleva olika tider ☉ Vi släpper intellektet när vi sover ☉
Vi blir fria när vi släppt stagnerad kunskap ☉ Att ladda cellerna med
glädje ☉ Den inre intelligensen gör upplevelsen rikare ☉ Jonatans syn
på hållbar utveckling ☉ Hur djuren använder öronen och vinden ☉ Att
använda makt för att få bekräftelse ☉ Jonatan bjuder in till healing i
hagen ☉ Vi behöver sträva efter att uttrycka vår sanning ☉ Att kommu-
nicera med bild och känsla ☉ Om ordens makt och Alinas möte med en
grävling ☉ Ami får mer förståelse för kommunikation i bilder ☉
Kunskap från tidigare liv ☉ Magnetfält och energi i marken ☉ Jona-
tans syn på intelligens ☉ Djuren styr över sin egen död ☉ Djurens syn
på sjukdom och skador ☉ Samarbete med hästar

Vad är intelligens?..... 195
Intelligens enligt oss människor ☉ Djurens syn på intelligens ☉ Vilken
slags intelligens behövs nu?

Ami samtalar med Kosmos

– som förklarar varför vi glömt den inre kunskapen..... 203
Kosmos definition av intelligens ☉ Hur makt och hierarkier påverkar
livet på jorden ☉ Ordens makt och begränsningar ☉ Inre och yttre
intelligens ☉ Värdet av tystnad ☉ Hur vi skapade separation på jorden ☉
När vi skapade rädsla och verbalt språk ☉ Bebisar minns kunskapen ☉
Talet tar mycket energi i anspråk ☉ Det talade ordet begränsar upplevel-
sen ☉ Ord som är frikopplade från känslan ☉ Vad skulle hända om vi
aldrig talade? ☉ Mer om djurens kommunikation och inre kunskap ☉
Hjärnans och kroppens intelligens ☉ Att skapa ur intet ☉ Kosmos
rundar av med hur lösningen kan gå till

Hästen Jonatan berättar från Alltet..... 251
Ögonblicket då själen lämnar kroppen ☉ Dimensionerna där allt är
möjligt ☉ Att se och förstå energier ☉ Själsplanen blir tydlig i Alltet ☉
Kroppens möjligheter och att upplösa kroppen ☉ Relationer i livet och
samspel i Alltet ☉ Allt är möjligt även på jorden ☉ Från begränsad till
totalt fri ☉ Livet på jorden är ”hittepå” ☉ Människan lever sitt liv i ett
fruset ögonblick ☉ Tankarna låser den flödande energin ☉ Jorden har
också sina olika versioner ☉ Det finns ingen död – allt är liv ☉ Lås upp
bojorna och bli fria ☉ Solen är kärleken och våra själar

Välkommen till Jonatan Healing 277

Avslutande reflektioner	279
Praktiska tips	281
Tack!	283

Inledning

Bofinkens budskap

Intill en av stenmurarna som omgärdar den smala bygatan sitter en liten fågel. Den rör sig inte, inte ens då vi närmar oss. Min kusin Katarina och jag har varit vid havet och badat. När vi var barn kunde vi vara hur länge som helst i det kalla vattnet. Idag blev det bara ett snabbt dopp. Nu är vi på väg hem till den småländska röda stugan som är vår för några veckor.

Vi förstår att fågeln är chockad. Kan den ha fått en smäll av någon bil som passerat? När vi sätter oss ner intill den ser vi att ena ögat är borta. Det gör ont i oss båda.

Vad ska vi göra? Här kan den i alla fall inte sitta, med bilar som dundrar förbi bara några decimeter intill. Varje ny bil som kör förbi skapar antagligen ännu mer stress.

Mellan kupade händer bär jag fågeln in till vår lummiga trädgård som ligger bara några steg bort. Jag känner hur vingspetsarna fladdrar oroligt mot mina handflator medan jag försöker förmedla lugn och kärlek. Under trädgårdens yngsta äppelträd får fågeln vila i mitt knä. Vi erbjuder ett fat med vatten och den doppar till slut näbben för att dricka en aning. Nu får vår nya vän bestämma själv hur den vill göra.

Fågeln andas fortfarande tungt men flyger ändå den korta sträckan

till äppelträdets nedersta gren. Där kan den välja sol eller skugga och slipper närgångna människor. Vingarna verkar lyckligtvis fungera som de ska.

Mitt i våra omsorger börjar jag att tänka på den här boken som jag precis har börjat skriva på. Alla mina samtal med djur har väckt frågor och nu vill jag bland annat undersöka djurens intelligens och medvetande. Vad har de för kunskap som vi människor glömt? Det vill jag ta reda på genom att fråga djuren själva.

När jag betraktar den lilla fågeln som mist ett öga kommer jag att tänka på mitt första samtal med djuren inför den här boken. Då berättade hunden Leon att djuren använder ögonen på fler sätt än vad vi människor gör. När de blundar kan de se den yttre verkligheten även inom sig och den blir precis lika tydlig i det inre. Det yttre och det inre seendet kan upplevas på samma sätt. Några dagar senare bekräftade sköldpaddan Greta att djuren har denna fascinerande förmåga i behåll.

Nu sitter jag här med en fågel som förlorat en del av sitt fysiska seende. Är det bara ett märkligt sammanträffande? Samtalet med Leon har jag tänkt renskriva under eftermiddagen. Då blir jag nog påmind om hur det inre seendet kan bli lika tydligt som det yttre.

Jag sätter mig i gräset en bit från äppelträdets för att hålla uppsikt över vår skadade vän. Grannens katt och rovfåglarna är inte välkomna just nu. Fågeln behöver lugn och ro.

Medan jag vaktar passar jag på att googla på hur man ska ta hand om en chockad fågel. Har vi gjort rätt? Vi hade så bråttom att hjälpa den att vi inte tog reda på fakta först. Råden från stiftelsen *Djurens ö*, som vet vad man ska göra i en sådan här situation, är vila, värme, tystnad och mörker. Då har vi gjort ganska rätt i alla fall. Jag googlar vidare. Kan en fågel klara sig med bara ett öga? Ja, det verkar så. Jag vill också veta vad

det är för art. Den rödbruna fjäderdräkten vittnar om att det är en bofink.

Några dagar tidigare har jag och min kusin försökt hjälpa en svan som mådde dåligt. Efter den händelsen vet vi att viltrehabiliterarna här i Kalmartrakten inte har möjlighet att ta emot fler djur denna sommar. Vi måste klara det här själva.

Jag önskar att jag kunde kommunicera med bofinken och få tydliga svar på hur vi kan hjälpa den, men jag har svårt att tro på min kommunikation med vilda djur. Det går mycket lättare med djur som lever nära oss människor. Nu är jag dessutom uppfylld av oroskänslor, vilket gör det ännu svårare. Det slår mig att människans oförmåga till kommunikation med djuren också är ett tema jag tänkt mig för boken. Flera av de djur jag haft samtal med säger att vårt verbala språk ställt till det för oss människor. Har det distanserat oss från djuren och naturen? Hur har det i så fall påverkat oss?

Boken *Djurens språk*, av Carina Solöga Högman, har gett mig mycket tröst och uppmuntran. Där har varje djurart ett budskap och jag blir nyfiken på vad bofinken vill förmedla. Jag bläddrar och läser: ”Bestäm själv. Var herre på din egen täppa och låt ingen annan ta över. Min gåva till dig är att ha auktoritet.” Så märkligt och passande! Vikten av att vi alla ska hitta tillbaka till tron på oss själva, och vara våra egna auktoriteter, är ett annat tema för min bok.

Efter att ha vilat någon halvtimme i det lilla trädet tar sig bofinken ner på gräset. Den ser ut att leta efter mat. Ett gott tecken. På säkra vingar tar den sig vidare upp i en hög björk. Nu vågar jag närma mig, ställer mig under björken och talar till fågeln. ”Lycka till, lilla vän. Glöm inte att du kan ta hjälp av ditt inre seende i ditt fortsatta liv.” Det har Leon lärt mig och det vet säkert bofinken redan, men för säkerhets skull påminner jag. Fågeln förflyttar sig högre och högre upp i björken för att

till slut byta riktning och göra en snabb loop över mitt huvud. Sedan försvinner den över trädtopparna mot den blå himlen.

Den har klarat det! Vingarna bär och den flyger skickligt med stor precision, som vilken frihetsälskande fågel som helst. Och om det inte bara är som jag inbillar mig har den tackat mig och min kusin för hjälpen. Vi delar fågelns lyckokänsla.

Kanske är det också kärlek, att ta farväl och skiljas åt i lycka när livet vill olika saker med oss, men att veta att man ändå hör ihop.

Händelsen med bofinken har sammanfattat vad jag vill att den här boken ska handla om, i alla fall så som jag tänkt mig de röda trådarna innan jag börjat. Vart djuren sedan tar vägen med mig och mitt skrivande vet jag inte ännu, eftersom de har en fantastisk förmåga att väcka nya tankar hos mig. Hur fortsättningen än blir är jag säker på att de har mycket spännande att berätta.

Om Ami och djurkommunikation

Min förmåga att prata med djur kom sent i livet, även om kärleken till dem funnits där sedan jag var liten. När jag var 44 år väcktes en röst inom mig och därmed min medialitet. Jag kunde uppfatta rösten lika tydligt som när en människa pratar. Den inre rösten kom på ett oväntat sätt, utan att jag förstod vad som hände. Jag blev rejält omskakad. Visserligen hade jag sökt kontakt med mitt inre men jag förstod inte vad det skulle innebära. Mitt trygga vardagsliv förändrades totalt. Jag tvingades ta fram allt mod jag kunde uppbringa för att behålla någon slags stabilitet.

För första gången i mitt liv kunde jag inte ta hjälp utifrån. Det fanns inget facit, ingen utbildning att gå för att förstå vad som hände. Jag var helt utlämnad till mitt inre – som tack och lov visade sig vara den kloka och mest kärleksfulla lärare jag mött.

Jag kallar min inre röst för Kosmos. Det namnet rymmer så mycket, min egen lilla del av Kosmos, men också det obegripligt stora som finns inom oss alla och som kopplar oss samman. Min övertygelse är att vi alla har den rösten inom oss, oavsett om vi kallar den intuition, magkänsla eller ett högre jag.

Med Kosmos hjälp har jag utvecklats som person. Från att ha varit ängslig och försiktig till att bli tryggare i mig själv, våga ta plats och göra

det som kan kännas lite läskigt. Jag tror att mod är viktigt i vår utveckling. Kanske kan det innebära att gå en helt annan väg än den som omgivningen anser är rätt för oss, att istället lyssna till vad vi själva vill.

När jag till slut hade förlikat mig med den inre rösten, och vi blivit goda vänner, förstod jag att den kan förmedla vad djuren vill berätta. När jag samtalar med djur fungerar Kosmos som en tolk inom mig som översätter djurens språk till människans verbala. Jag har märkt att djuren som individer har olika personlighet i sitt sätt att kommunicera. Det hjälper Kosmos till att spegla genom sina val av ord.

Djuren kommunicerar på ett helt annat sätt än vi och de säger själva att deras tysta kommunikation är smartare, snabbare och innehåller fler nyanser. De använder bland annat känslor, bilder, tankar och upplevelser när de meddelar sig med varandra. Deras kommunikation sker mestadels via känslans intelligens, utan omvägen förbi intellektets ordkonstruktioner, och blir därför ärligare.

Efter många års arbete för djurens rättigheter inom 90-kontoorganisationerna kunde jag starta eget företag. Under en tid jobbade jag som medial vägledare och djurkommunikatör vid sidan av min anställning. Som ensamstående, utan någon annan som kunde ge ekonomisk trygghet, behövde jag göra en försiktig övergång till företagare på heltid. Några år senare vågade jag släppa min anställning och kunde äntligen lägga allt fokus på medial vägledning och djurkommunikation. Jag reste också runt i Sverige, från Skåne till Norrbotten, och höll kanaliserade föredrag där Kosmos pratade fritt utifrån ett bestämt tema.

Kosmos har blivit en spännande samarbetspartner och jag har aldrig haft ett roligare jobb än detta. Att få hjälpa människor att förstå sig själva bättre och att förmedla vad djuren har att berätta gör mig glad och skänker mening åt mitt liv. Jag hoppas att det också innebär att jag är

med och skapar en snällare värld att leva i. Det är min dröm och ambition.

Jag önskar att vi alla hittar vår hjärtefråga, det vi verkligen brinner för, och kanske kan försörja oss på den. Bara vi är öppna för vårt inre och tänker utanför boxen i vårt yrkesval tror jag att det är fullt möjligt. Världen förändras och ibland behöver vi uppfinna nya yrken som möter upp den nya och mer kärleksfulla värld som kommer att skapas nu.

När jag hade pratat med djur i några år insåg jag hur oerhört kloka de är. Jag förstod att de minns att de är ett med Alltet och att de har den universella kunskapen i behåll, medan vi människor tycks ha glömt den. I samtal med hundar, katter och hästar fick jag och deras mattar och hussar höra om livet bortom intellektets intelligens. Det var både fascinerande och omtumlande.

Djuren har utmanat min inställning till existensen ur ett övergripande perspektiv. Med deras hjälp vågar jag tro på att livet kan vara så mycket mer fantastiskt än jag förstår med intellektet. Jag vill vara modig och fortsätta tänka nytt i min syn på livet, universum och det vi kallar döden.

Mina tankar kring kommunikation med djuren har också utvecklats med åren. Av Kosmos har jag lärt mig att djuren, träden, växterna, regnet, ja allt och alla, kommunicerar med varandra. Om naturen och djuren kommunicerar med varandra på samma sätt borde vi kanske inte använda termen "djurkommunikation". Kanske är "universell kommunikation" den mer korrekta? Det är bara människan som skaffat sig ett avvikande språk. Ja, till och med många olika. Dessa verbala språk, skapade med hjälp av våra intellekt, har gjort att vi hamnat utanför den gemensamma kommunikationen.

När jag pratat med djur i några år bestämde jag mig för att skriva en bok

och föra djurens kunskap vidare. Den fick titeln *Livet enligt djuren – En helt ny förståelse av vår existens*. Det var ingen lätt bok att skriva, för om Kosmos skakat om min värld så lyckades djuren göra det ännu en gång.

Det första samtalet till den boken ville jag ha med hästen Trolle, som jag kände sedan tidigare. Han gick med på att prata med mig om livets stora frågor men hade ett krav. Jag fick på inga villkor utelämnat något av det han berättade och inget fick förminskas. Det lovade jag utan att förstå vad jag lovat. Efter den överenskommelsen hade vi ett långt och spännande samtal i hagen, och jag var helt omtumlad efteråt. Vad hade jag gett mig in på? Vad skulle folk tro om mig om jag återgav allt han berättat? Var det han sagt sant?

Efter en tids processande insåg jag att problemet inte var Trolles budskap utan jag själv. Allt denna fascinerande häst ville var att bredda mitt perspektiv och ge mig en djupare syn på livet. Det var min snäva inställning till tillvaron utifrån min roll som människa som var problemet, inte den kunskap som Trolle förmedlade. När jag fått den insikten kunde jag ignorera min rädsla och återgav allt som han berättat för mig. Jag ville inte heller bryta löftet jag gett honom, så det fick bära eller brista. Med nya insikter om mig själv fortsatte jag mina samtal med hundar, katter och kor. Boken började ta form på allvar.

Samtalen i *Livet enligt djuren* har fått mig att bredda min syn på livet och har gjort mig lite klokare, men de har också väckt fler frågor. Nu vill jag ställa dem till de djur som jag ska möta i den här boken.

Hunden Peggy är en av huvudkaraktärerna i *Livet enligt djuren*. Peggy och hennes hundkompis Leon är också de enda av alla djur som var med i den boken som fortfarande finns kvar i det fysiska livet. Därför tänkte jag att det skulle vara fint att återkoppla till dem i den här boken. Kanske få ett inledande samtal.

När jag tar kontakt med Peggy och hennes matte svarar Peggy vänligt

men bestämt nej till ett längre samtal. Hon är gammal nu och under sin sista tid vill hon bara njuta av livet. Jag förstår henne och respekterar det. Men hon förklarar också att hon gärna vill säga några inledande ord och sedan uppmuntra sin yngre vän Leon att fortsätta samtalet. Peggy anser att han ska vara den som ger svar på mina frågor. Så får det bli, eftersom jag litar på henne.

Jag har också planerat att prata med katten Shila och hästen Jonatan, som bor på landet utanför Söderköping. Jag känner dem sedan tidigare och vet hur intressanta och kloka de är. Vi har haft flera samtal tillsammans med deras mattar.

Av erfarenhet vet jag att de djur jag möter kommer att påverka bokens innehåll, även om jag förstår har min egen idé också. Jag har väldigt mycket spännande att se fram emot. Vilka omtumlande svar ska jag få höra denna gång? Kommer min världsbild att skakas om igen? Jag hoppas det!

Inledande samtal med Kosmos

Det känns både roligt och nervöst att skriva den här boken. Att lyfta djurens intelligens och kunskap är inte att förminska oss människor, men jag är lite rädd att det ska uppfattas på det sättet. Men om vi vill utvecklas i vår syn på livet är det såklart väldigt bra att djuren kan hjälpa oss. De kan tänja på inlärda föreställningar och väcka nyfikenhet på vårt inre liv, bortom hjärnans begränsningar. För mig innebär det hopp och större mening i våra liv.

Eftersom jag är nyfiken och vetgirig har jag så många frågor till djuren att det är svårt att få ordning på dem. Allt rörs ihop och jag är orolig att jag ska missa något viktigt. Som tur är kan jag ta hjälp av Kosmos som alltid är lugn och trygg och dessutom har överblick. För att få mer stabilitet väljer jag att börja med några frågor till Kosmos.

Ami: Det känns lite rörigt nu i början av bokskrivandet. Det är mycket jag vill fråga om och försöka förstå. Kan du hjälpa mig med någon slags struktur?

Kosmos: För mig är det inte alls förvirrat. Eftersom jag är den klokaste aspekten av dig, av allt och alla, har jag tillgång till det övergripande perspektivet. Ställ bara de frågor som kommer till dig i stunden. Jag vet

att du har en lång lista. Det behöver inte vara strukturerat, det blir ordning ändå. Vi hjälps åt, djuren, du och jag, så ska du se att det blir riktigt bra det här.

Ami: Tack! Ja, jag har mängder av frågor till djuren, men jag vill också höra vad du tycker är viktigt att prata om i boken.

Kosmos: Jag tror att det skulle vara bra att göra en tillbakablick på människans och djurens historia. Då menar jag riktigt långt tillbaka, när ni levde på lika villkor och förstod varandra fullt ut. Om ni får förståelse för hur saker och ting fungerade då tror jag att det blir mycket lättare att acceptera att stora förändringar måste till för att ni ska bli lyckliga tillsammans igen. Det är definitivt värt besväret!

Ami: Ja, det är väl ganska uppenbart att vi behöver förändra väldigt mycket här på vårt jordklot. Vi människor håller på att utplåna allt liv på jorden på grund av empatilöshet och girighet. Och kanske för att vi inte inser konsekvenserna av våra handlingar. Du och jag kan återkoppla till det längre fram i mitt bokskrivande. Jag anar att djuren också vill prata om vår historia.

En grundläggande fråga först: Man säger ofta ”människor och djur”. Gör du också skillnad på oss?

Kosmos: Egentligen inte, eller rättare sagt, jag skulle vilja slippa det. Men ni människor är i en värld för sig och har glömt mycket av universums kunskap. Till exempel hur den universella kommunikationen fungerar. Det är väl i så fall därför man kan prata om människor och djur som två olika grupper. Min högsta önskan är att ni blir ett igen, så som det var i början.

Ami: Vad menar du med att "bli ett"?

Kosmos: Att ni alla får uppleva att ni ingår i gemenskapen och kan se fler likheter än olikheter hos varandra. Det är bara människan som står utanför gemenskapen. Träden, växterna, djuren, vattnet, luften, stenarna, ja allt, hör ihop. Vore det inte fint om allt skapat kom samman igen?

Ami: Absolut!

Kosmos: Och tänk dig att även människan kommunicerade med allt och alla. Det vore väl fantastiskt att få uppleva igen?

Ami: Det skulle verkligen vara roligt! En helt ny värld skulle öppna sig.

Kosmos: Fint, då tycker jag att vi överlämnar till alla kloka djur nu, så får de ge inblick i vad som kan bli möjligt i vår värld framöver. De vet väldigt mycket som ni människor glömt, men deras kunskap kan också bli er. Den har varit er, ni människor har också vetat, och det är dags att återerövra det vetandet. Kom ihåg att ni har all kunskap i behåll inom er. Det gäller bara att minnas den.

Ami: Apropå det – jag kan fortfarande förundras över att djuren vet så mycket. Hur kan de ha all denna kunskap? Du har förklarat det här många gånger, men kan du göra det igen?

Kosmos: Javisst! Det är för att ni har ert människoperspektiv som det blir svårt att tro på det fantastiska och se det som en självklarhet. Jag ska förklara igen.

Människorna och djuren kommer från samma plats i universum, ni tillhör samma energifält. Vilket i sin tur innebär att ni sitter inne med

exakt samma kunskap. Allt vetande delas av er alla. Det är bara det att ni människor glömt varifrån ni kommer och därmed har ni glömt kunskapen.

Djuren tänker inte på den universella kunskapen i sin vardag, de lever naturligt i den. Men när de får frågor kan de betrakta allt de vet utifrån och ge svar. Och du kan vara säker på att de älskar att berätta om hur roligt och enkelt livet skulle kunna vara.

Sätt igång nu, så pratar vi vidare när du haft dina inspirerande samtal med alla djur.

Ami: Tack för påminnelsen, Kosmos. Det här ska bli spännande!

”

Peggy: Ni människor vet på ett plan att ni hör ihop,
men det har inte tagit plats i era medvetanden.
Ni kan inte uppleva vad det betyder.

Samtal med hundarna Peggy och Leon

Mitt första samtal till boken ska jag ha med hundarna Peggy och Leon. De bor med sin matte på landet i Bergshamra norr om Stockholm. Deras röda hus med vita knutar omgärdas av en stor trädgård där hundarna kan springa fritt. Från tomtens högsta punkt ser man skog, fält och en av skärgårdens många badvikar.

Jag har träffat Peggy och Leon många gånger och jag ser dem som mina vänner. Första gången jag var på besök var när vi skulle ha samtal till min bok *Livet enligt djuren*. Då var det Peggy jag skulle prata med. Leon hade inte kommit till Sverige ännu, men hans matte, AnnaCarin Johansson, berättade att hon skulle adoptera honom från Rumänien där han levt som gatuhund.

Något halvår senare, vid mitt andra besök, fanns Leon på plats. Han hade funnit sig till rätta i sitt nya hem och med sin familj, Peggy och AnnaCarin. Lite osäkerhet satt kvar men vi fick fin kontakt. Han ville till och med bidra med synpunkter när jag och AnnaCarin satt i soffan och samtalade för oss själva. Leon visade sig vara intresserad av de stora frågorna och ville bidra med sina insikter och tankar. Det ledde till att han fick ett eget kapitel i *Livet enligt djuren*. Med Leons hjälp fick vi

”

Leon: Om man vill förklara den universella intelligensen med ord har man redan tappat den. Man kan inte uttrycka den yttersta sanningen med ord.

ännu fler perspektiv på hur djuren hjälper oss människor att väckas och utvecklas i våra känslor, så vi kan bli mer empatiska.

Nu är jag på besök igen för att prata med hundarna. Vi samlas i vardagsrummet allihop. Även hunden Lova, som nyligen kommit till Sverige från Spanien, vill vara med. Lova har också en bakgrund som gatuhund och är fortfarande osäker och skygg i mitt sällskap. Hon håller sig på avstånd från mig – en ny människa att vara på sin vakt emot. Jag förstår henne och det är fint att hon väljer att vara med i gemenskapen trots den okända besökaren.

Veterinären i Rumänien gissade att Leon är född 2013, så vid det här besöket är han cirka nio år. Peggy har hunnit bli fjorton år. Liksom de andra hundarna har hon levt som gatuhund innan hon fick flytta hem till AnnaCarin. Peggy kommer ursprungligen från Irland. Sina sista år i livet vill hon bara njuta och tycker att det är dags att lämna över kunskapsförmedlingen till Leon. Det får bli hans uppgift nu.

AnnaCarin och jag sätter oss med våra rykande tekoppar bland filtar och kuddar i soffan. Hundarna har varsin mysig korg att ligga i. Nu ska det bli spännande att höra vad de har att berätta.

Peggy, tack för
all visdom!

Ami: Peggy, du har bidragit på ett imponerande sätt till att hjälpa oss människor att förstå livet ur djurens perspektiv. Jag har förstått att människorna skulle må mycket bättre om vi kunde förena oss med er i er upplevelse av livet på jorden. Vi har mycket kvar att förstå och den intellektuella förståelsen ska helst bli till upplevelser för att vi på riktigt ska inse hur enkelt och storslaget livet skulle kunna vara. Stort tack, Peggy!

Jag vet att du bara vill ha det bra dina sista år här i livet. Du vill inte undervisa oss människor utan njuta av dagarna och förbereda dig för ett annat sorts liv, bortom det fysiska.

Peggy: Jag kommer att fortsätta hjälpa till sedan också, när jag inte är i kroppen längre. Precis som så många andra av era vänner bland djuren.

Nu när ni har förstått lite mer om hur vi djur fungerar vill jag också förklara att vi försöker följa er i er kunskap. Det är först när vi kan förstå er fullt ut som vi kan hjälpa till på bästa sätt. Jag tycker nog att det går framåt för er. Ni har blivit lite klokare och ni har förstått att livet på jorden består av väldigt mycket mer än er människor och er kunskap.

Ami: Vilka menar du med ”ni”?

Peggy: Alla som känner sig träffade. Jag hoppas det är väldigt många.

Peggy är som alltid snabb i kommentarerna och humoristisk på ett finurligt sätt.

Peggy: Men nu vill jag lämna över till Leon så han blir den i vår flock som fortsätter att förmedla kunskapen.

Leon, du måste få känna att du kan det här och att du kan svara på de frågor som kommer upp. Jag vet att du är klok och har väldigt mycket kunskap som du plockat till dig och dessutom förstått. Nu vill jag att du tar det här vidare.

Jag har gjort en stor insats i den förra boken och jag vill gärna ha uppskattning för det. Det är roligt att ni ger mig det och ju fler som tycker att min kunskap är värdefull desto gladare blir jag. Men nu är det Leons tur.

Peggy uppmuntrar Leon att hålla i samtalet

Peggy: Leon, du har en annan ingång än vad jag hade, eftersom Ami redan bestämt vad det här samtalet ska handla om. Jag kunde prata mer fritt. Nu ska det handla om kommunikation, vad djurens intelligens består av och hur varje människa kan hitta tillbaka till tron på sig själv.

Framförallt skulle jag vilja att du pratar om människornas kollektiva medvetande och hur det har blivit till ett besvär för oss alla. För ni människor har ändå någon slags hopkoppling. Ni vet på ett plan att ni hör ihop, men det har inte tagit plats på riktigt i era medvetanden. Det gör att ni inte kan *uppleva* vad det betyder. Ni är måna om att följa varandra, passa in och vara en del av gemenskapen. Men när reglerna som ni har bestämt för gemenskapen begränsar er blir det besvärligt. Våldigt besvärligt!

Leon, jag vill att du pratar om det. Vi tycker likadant om det här, det vet jag.

AnnaCarin och jag riktar uppmärksamheten mot Leon, samtidigt som Peggy ger några lugnande och peppande ord till sin vän. Jag sitter redo med mitt papper där jag antecknat alla frågor.

Leon: Jag har förstått att jag fått en viktig uppgift denna gång och att det är min tur att var så där oerhört klok som du är, Peggy. Det känns lite ... jag ska inte säga nervöst, för det är det inte. Men det är högtidligt och det känns verkligen som att det jag berättar måste bli exakt rätt. Jag behöver få hjälp av Kosmos att uttrycka mig på ett sådant sätt att det når fram. Annars kanske vi tappar bort oss helt. Jag menar, om jag går in i den stora kunskapen och pratar utifrån den och inte får er med mig kanske ni tappar intresset och tycker att jag inte ...

Nu blir Leon tyst. Det är som om han tappat självförtroendet för ett ögonblick.

Peggy: Det var det här jag var rädd för. Men du ska prata utifrån den stora kunskapen. Det är det som är meningen nu. Ami får se till att det blir begripligt för alla, det är hennes uppgift, inte din. Prata på bara! Jag överlämnar nu till dig och blir det stopp någonstans hjälper jag dig. För jag kan det här och är trygg i det. Det kommer du också snart att vara. Är du beredd, Leon?

Leon: Jag är beredd.

Leon presenterar sig och berättar om sitt liv som gatuhund

Ami: Härligt, tack Leon! Jag vill gärna höra lite om dig först. Hur ser du på dig själv och vem är du?

Leon funderar länge innan han svarar. Jag förstår att han brottas med om han ska svara utifrån sitt inre liv eller sin fysiska existens som hund.

Leon: Jag är lycklig i mitt varande. Jag är den stora intelligensen och jag vill gärna hjälpa er människor att förstå hur fantastiska ni är, för det måste ni få veta på alla sätt som går. När ni vet det kan vi bli färdiga med den här konstiga leken som pågår på jorden nu.

Det kanske är svårt att begripa att vi alla är den stora intelligensen, men det är det vi ska försöka förstå. Vad är den för något?

Jag har hittat på den här kroppen åt mig själv, för att kunna uppleva livet på det sätt jag tänkt ut åt mig själv den här gången. Min kropp är

Är människan verkligen den intelligentaste arten på jorden? Vet vi alltid bäst? Djurkommunikatören Ami Sundeman bestämde sig för att dyka ner i dessa frågor och ta reda på vad djuren tycker.

Hunden Leon, katten Shila och flera andra djur berättar vad de anser är intelligens och värdefull kunskap. I samtalen med dessa kloka individer blir det tydligt att djurens visdom är långt större än vi människor förstått.

För länge sedan kommunicerade människan på samma sätt som djuren och naturen. Det menar Kosmos, som är Amis inre röst. Varför tappade vi det universella språket? Vad har kommunikation med ord betytt för vår utveckling? Kosmos ger oss ingående svar.

Amis slutsats är att vi människor har mycket att vinna på att försöka minnas vårt kosmiska ursprung. Djuren vet vad vi behöver göra och hur vi skapar harmoni och lycka på jorden. Är vi beredda att lyssna till dem? De har väntat länge på vår uppmärksamhet.

Denna berättelse präglas av kärleksfulla dialoger med en stark vilja till samhörighet och frigörelse. Vi behöver vidga begreppet intelligens för att kunna inkludera hela skapelsen och få en kärleksfull värld. Djuren och naturen längtar efter oss.

Ami Sundeman har arbetat som medial vägledare, djurkommunikatör och föreläsare i över 15 år. Hon var tidigare verksam som projektledare och fundraiser inom den ideella sektorn. Ami är född och uppvuxen i Sundsvall och bor sedan länge i Stockholm. I boken *Intelligens enligt djuren* tar hon ett livslångt engagemang för djuren vidare och förmedlar deras innersta visdom.

Ami har tidigare gett ut *Livet enligt djuren*.

